

Sygn. akt XI W 10001/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Szczęsna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 grudnia 2015 roku w W.

sprawy **A. B.**

syna W. i E.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 9 września 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 20.08.2014 r. o godzinie 18:45 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

orzeka:

I. obwinionego **A. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 10001/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 sierpnia 2014 roku o godz. 18:45 przy ul. (...)/ul. (...) w W., za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości, zostało wykonane zdjęcie pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca wjechał na skrzyżowanie za linię „warunkowego zatrzymania” i nie zastosował się do sygnalizatora świetlnego S-1 nadającego sygnał świetlny czerwony, czym kierowca dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92 § 1 kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców Straż Miejska (...) W. ustaliła, że właścicielem w/w pojazdu jest A. B., do którego wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń do wyrażenia zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 kw bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu

popelnienia czynu oraz formularz oświadczenia do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem.

A. B. odebrał w/w wezwanie osobiście w dniu 05 września 2014r.

W dniu 12.09.2014r. (data nadania) A. B. przesłał do Straży Miejskiej pismo, w którym wnosił o umorzenie postępowania. Wskazał w piśmie, że Straż Miejska nie posiada uprawnień oskarżyciela publicznego do występowania z wnioskiem o ukaranie za wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw, a nadto organ ten nie może wymuszać na nim zeznań, gdyż i tak może odmówić ich składania jako świadek bądź odmówić składania wyjaśnień, gdy jest osobą podejrzaną. A. B. wskazywał również, że nie ma podstaw prawnych adresowanie do właściciela lub posiadacza pojazdu przez uprawniony organ alternatywnego żądania, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie albo przyjęcia mandatu karnego za popełnione wykroczenie drogowe, powołując się w tym zakresie na wyrok TK z dnia 12.03.2014r.

Dnia 19 listopada 2014r. A. B. przesłał pismo wzywające Straż Miejską do rozstrzygnięcia złożonego przez niego wniosku o umorzenie postępowania z dnia 09.09.2014r.

Kolejnym pismem z dnia 15 grudnia 2014 roku (data nadania 15.12.2014r.) A. B. ponownie wezwał Straż Miejską do zgodnego z procedurą rozstrzygnięcia złożonego przez niego uprzednio wniosku o umorzenie postępowania. Wskazał, że jeśli jest osobą podejrzaną, to korzysta z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień odnośnie pytania o wskazanie kierującego. Jeżeli zaś jest traktowany jako świadek, to uchyla się od odpowiedzi na pytanie z obawy przed odpowiedzialnością za przestępstwo fałszywego oskarżenia, gdyż nie wiedząc, kto kierował musiałby wskazać osobę przypadkową i godzić się na to, że oskarża osobę niewinną – co wyklucza jego zdaniem możliwość karania go za wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień obwinionego złożonych w postępowaniu przed Sądem;
- notatki urzędowej (k. 1-3)
- zdjęcia z fotoradaru (k. 4)
- wezwania (k. 5)
- zpo (k. 6)
- pism obwinionego (k. 7-12, 15, 19-20)
- notatki urzędowej (k. 24).

Obwiniony w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Na rozprawie w dniu 07 grudnia 2015r., odpowiadając na pytania Sądu obwiniony wyjaśnił, iż jest właścicielem pojazdu marki F. nr rej. (...). Zdarza się, że poza obwinionym pojazdem jeżdżą inne osoby. Najczęściej porusza się nim jednak on sam. Kluczyki są ogólnodostępne, ale jeśli ktoś inny ma kierować jego pojazdem, to obwiniony o tym wie, osoby z niego korzystające zawsze go o tym informują. Po okazaniu wezwania obwiniony potwierdził, że otrzymał je dnia 05.09.2014r., podejmując korespondencję osobiście. Nadto oświadczył, iż samochód wykorzystywany jest do prowadzenia działalności gospodarczej, ale również służy do jazdy prywatnej. Obwiniony oznajmił, że nie prowadzi rejestru udostępniania pojazdu innym osobom. Po okazaniu zdjęcia z fotoradaru obwiniony potwierdził, że znajduje się na nim samochód należący do niego, ale z wydruku nie jest w stanie wskazać kierującego. Następnie wyjaśnił, iż podejrzewał, że w dniu, w którym ujawniono wykroczenie samochód mogły prowadzić dwie osoby. W tym bowiem czasie doszło do awarii jego pojazdu, przy naprawie której pomagała mu osoba bliska i

„taksówkarz wzięty z postoju”. To te osoby na przemian kierowały jego samochodem. Z uwagi na to, że nie był on pewien, kto popełnił wykroczenie, a jedna z osób była mu bliska, nie chciał jej wskazywać.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w zakresie, w jakim potwierdził fakt bycia właścicielem pojazdu marki F. nr rej. (...), odebrania wezwania od Straży Miejskiej oraz nie wskazania kierującego tym pojazdem. Okoliczności te znajdują bowiem odzwierciedlenie w pozostałym, zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym w postaci notatek urzędowych i pism obwinionego kierowanych do Straży Miejskiej.

Obwiniony przesłał wprawdzie, w terminie 7 dni od dnia odebrania wezwania, do siedziby Straży Miejskiej pismo, w którym wnosił o umorzenie postępowania, a następnie wezwanie do zgodnego z procedurą rozstrzygnięcia wniosku o umorzenie postępowania z dnia 09.09.2014r. Okoliczność ta, w ocenie Sądu, nie stanowi jednak wywiązania się z ustawowego obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym (dalej jako Pord), Dz.U. 2012 poz. 1137). Ponadto obwiniony w trakcie postępowania sądowego, na rozprawie w dniu 07 grudnia 2015 roku, wskazał, iż posiadał wiedzę o tym, kto kierował jego samochodem w dniu wskazanym w wezwaniu Straży Miejskiej. Nie chciał jednak wskazywać tych osób, ponieważ nie był pewny, która z nich kierowała samochodem, poza tym jedna z tych osób jest osobą najbliższą dla obwinionego i nie chciał on jej narażać na odpowiedzialność. Argumentacja obwinionego sprawdzała się zatem, w ocenie Sądu, głównie do twierdzenia, że miał on prawną możliwość odmowy wskazania osoby, której powierzył swój pojazd do kierowania – jeżeli udzielenie takiej odpowiedzi mogłoby narażać jego lub osobę dla niego najbliższą na odpowiedzialność za wykroczenie.

W ocenie Sądu z powyższymi twierdzeniami obwinionego nie sposób się zgodzić. Obwiniony dokonał błędnej analizy prawnej stanu faktycznego a powoływane przez niego okoliczności nie mają zastosowania w niniejszej sprawie. W świetle wyjaśnień obwinionego jasno wynika, że miał on stosowną wiedzę, kto kierował jego pojazdem lecz nie dokonał wskazania na żądanie Straży Miejskiej. Zdaniem Sądu obwiniony nie był w jakikolwiek sposób z tego obowiązku zwolniony. Nadto jako właściciel pojazdu powinien on kontrolować i nadzorować komu powierza samochód w użytkowanie w określonym czasie, czego obwiniony jako osoba dorosła oraz posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami był świadomy.

Za podstawę dokonanych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych Sąd przyjął także materiał dowodowy ujawniony w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatki urzędowej (k. 1-3), zdjęcia z fotoradaru (k. 4), wezwania (k. 5), zpo (k. 6), pisma obwinionego (k. 7-12), pisma (k. 15), pisma (k. 19-20), notatki urzędowej (k. 23, 24). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Dokonując subsumcji tak ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązujące przepisy sprawa, Sąd doszedł do przekonania, że obwiniony A. B. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia spenalizowanego w art. 96 § 3 kw.

Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Pord, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Pord na obwinionym, jako właścicielu pojazdu, ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Jednocześnie wskazać należy, iż stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Pord właściciel lub posiadacz zwolniony jest

z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy podkreślić, że w niniejszym postępowaniu bezsporne jest, iż w dniu 20 sierpnia 2014 roku o godz. 18:45 przy ul. (...)/ul. (...) ujawnione zostało wykroczenie drogowe polegające na tym, że kierujący pojazdem marki F. o nr rej. (...) nie zastosował się do sygnalizatora świetlnego S-1 nadającego sygnał świetlny czerwony, co stanowi wykroczenie z art. 92 § 1 kw. Potwierdziły to zebrane w sprawie dowody w postaci notatki urzędowej (k. 1-3) oraz zdjęcia z fotoradaru (k. 4). Okoliczności tej nie kwestionował również obwiniony.

Nie ulega również wątpliwości, że właściciel pojazdu marki F. o nr rej. (...) tj. obwiniony A. B., został skutecznie wezwany przez Straż Miejską (...) W. do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu w wymienionym wyżej dniu. Obwiniony potwierdził, że otrzymał wezwanie od Straży Miejskiej wskazane na karcie 5 akt sprawy, a następnie sporządził pismo, wnioskując w nim o umorzenia postępowania.

Na wstępie należy podkreślić, podzielając stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 roku sygn. akt I KZP 16/14 (OSNKW 2014/11/80), iż na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395 z późn. zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń.

Odnosząc się zaś do konstrukcji wezwania kierowanego przez Straż Miejską do obwinionego podkreślić należy, iż forma alternatywnego wskazania, jest co prawda przedmiotem dyskusji, jednakże nie można uznać, iż taka formuła narusza obowiązek określony w art. 54 § 1 kpw. W ocenie Sądu takie działania uprawnionego organu, mające na celu ustalenie użytkownika pojazdu w oparciu o wiedzę właściciela, stanowią czynności wyjaśniające w rozumieniu art. 54 § 1 kpw. W wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2014 roku Trybunał wskazał, że taka sekwencja postępowania Policji (straży miejskiej) nie oznacza, że ustawodawca zastawił pułapkę na właściciela pojazdu. W państwie prawnym każdy ponosi bowiem odpowiedzialność za naruszenie obowiązku wynikającego z przepisu prawnego. Gdyby ustawodawca nie ustanowił normy sankcjonującej dla obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Pord norma sankcjonowana byłaby „martwą literą prawa”. Wezwanie skierowane do obwinionego było zatem, w ocenie Sądu, zgodne z prawem. Obwiniony został wezwany albo do wskazania, że to on jechał pojazdem albo do wskazania, komu powierzył ten pojazd. Obwiniony miał wykonać obowiązek w ustawowym terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, czego nie zrobił.

Podkreślenia wymaga fakt, iż wykonaniem obowiązku wynikającego z wezwania wysyłanego przez Straż Miejską jest również wskazanie kręgu osób, a nie tylko jednej konkretnej osoby. To już zaś rolą Straży Miejskiej, która prowadzi czynności wyjaśniające, jest ewentualne kierowanie kolejnych wezwań do osób wskazanych przez właściciela i ustalenie, która z nich popełniła wykroczenie. Nie chodzi zatem jedynie o wskazanie konkretnej osoby, gdy właściciel nie jest tego pewien. Właściciel powinien wskazać osoby które mogły jechać jego samochodem w danym dniu. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem, w razie popełnienia przestępstwa bądź wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ Straż Miejska ujawniła wykroczenie, w związku z czym zwróciła się do obwinionego, jako właściciela pojazdu, celem wskazania osoby, której powierzył swój pojazd do kierowania bądź użytkowania. Obwiniony takiej osoby lub osób nie wskazał.

Obwiniony podniósł, że nie chciał wskazywać osoby, bo nie był pewny, kto prowadził jego samochód w czasie wskazanym w wezwaniu Straży Miejskiej. Tego dnia samochód pozostawał w dyspozycji dwóch osób, a jedną z nich była osoba mu bliska. Obwiniony podał, że nie jest w stanie określić, kto w danym dniu poruszał się jego autem i wskazując którąś z tych osób mógłby kogoś bezpodstawnie obciążać, czego nie chciał zrobić.

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności nie mają jednak znaczenia dla zwolnienia się od obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 i 5 Pord. Z treści tych przepisów wynika bowiem ciążyący na wskazanych w nim podmiotach obowiązek należytego zabezpieczenia pojazdu i kontrolowania, kto go użytkuje.

Podnieść także należy, iż brak jest regulacji prawnej, umożliwiającej odmowę wskazania osoby kierującej pojazdem z powołaniem się na okoliczności podniesione przez obwinionego. Zatem nawet ewentualna niechęć obwinionego do wskazania osoby bliskiej jako użytkownika lub posiadacza pojazdu w oznaczonym czasie, nie może być traktowana jako okoliczność wyłączająca odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia. Właściciel lub posiadacz pojazdu nie może skutecznie uchylać się od obowiązku przewidzianego w art. 78 ust. 4 Pord w sytuacji powierzenia pojazdu osobie najbliższej, która dopuściła się wykroczenia. Sąd w rozpoznawanej sprawie podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 30 listopada 2004 roku sygn. akt I KZP 26/04 (OSNKW 2004/11-12/102), iż w sprawach o wykroczenia nie znajduje zastosowania art. 183 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpw, w sytuacji gdy udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić osobę najbliższą na odpowiedzialność za wykroczenie. Przepis ten bowiem upoważnia do uchylenia się od odpowiedzi na pytania wówczas, gdy udzielenie odpowiedzi mogłoby narazić osobę najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. W konsekwencji, także osoba rozpytywana w sposób pozaprocesowy przez uprawniony organ, żądający od niej informacji, którą z mocy przepisu szczególnego ma obowiązek przekazać temu organowi, może odmówić udzielenia odpowiedzi, czyli nie udzielić określonej wiadomości, tylko wówczas, gdy owa odpowiedź (informacja) mogłaby narazić osobę jej najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a nie za wykroczenie.

Zdaniem Sądu z obowiązku wskazania kierującego pojazdem obwiniony mógłby zostać zwolniony jedynie w przypadku, gdyby zostało ustalone, że pojazd w tym czasie został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Jednakże w rozpoznawanej sprawie taka okoliczność nie miała miejsca. Obwiniony wyjaśnił, że na pewno dwie osoby mogły kierować jego pojazdem w przedmiotowym dniu, ale nie chciał wskazywać konkretnej osoby, bo nie był pewny, która z nich popełniła wykroczenie. Takie zachowanie obwinionego, tj. nieudzielenie odpowiedzi na wezwanie, pomimo posiadanej wiedzy o osobach kierujących pojazdem, jest w ocenie Sądu wypełnieniem znamion wykroczenia art. 96 § 3 kw.

W tym miejscu warto podkreślić, że nawet w sytuacji, gdy z pojazdu korzysta wiele osób i w braku możliwości zapamiętania tych danych, właściciel może np. prowadzić w tym celu stosowny rejestr tak, aby zgodnie z ustawą efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Niewątpliwym jest natomiast, że powierzanie samochodu wielu osobom w żaden sposób nie może zwalniać jego właściciela, czy też posiadacza z obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 Pord. Obowiązek ten dotyczy, bowiem, w równym stopniu wszystkich właścicieli i posiadaczy pojazdów – bez względu na to, czy jedynie oni sami użytkują swoje pojazdy, czy też oddają je do korzystania innym osobom. Nadto, jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. P 27/13, który orzekał o zgodności przepisu art. 78 ust. 4 Pord z Konstytucją, to właśnie na właścicielu spoczywa wiele obowiązków. Obowiązkiem właściciela jest nie tylko sporządzanie przeglądu technicznego, opłacanie ubezpieczenia ale także ciąży na nim obowiązek posiadania wiedzy, komu swój pojazd powierza. Na obwinionym ciążył zatem obowiązek posiadania danych i zgodnie z przepisem art. 78 ust. 4 Pord był obowiązany udzielić odpowiedzi na wezwanie Straży Miejskiej, czego nie zrobił.

Wobec powyższego Sąd uznał, że obwiniony wypełnił swoim zachowaniem znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw, przy czym czyn obwinionego był społecznie szkodliwy.

Obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina nie budzi żadnych wątpliwości. Jednocześnie wskazać należy, iż zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl natomiast art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi.

Sąd wziął pod uwagę również to, że w przedmiotowej sprawie wezwanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionego w krótkim czasie od daty zdarzenia, co umożliwiło mu ustalenie, kto w tym dniu użytkował jego samochód. Zdaniem Sądu obwiniony miał zatem świadomość, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd, co bezpośrednio wynika z jego wyjaśnień, jednakże z uwagi na to, iż jedną z osób była osoba mu bliska, nie chciał jej wskazać. Uznał bowiem, że nie ma takiego obowiązku i z uwagi na treść art. 183 kpk może odmówić wskazania osoby bliskiej. W ocenie Sądu zatem obwiniony popełnił zarzucany mu czyn umyślnie, z zamiarem bezpośrednim jego popełnienia.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd zważył, że A. B. popełnił wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku wynikającego z ustawy Pord. W ocenie Sądu obwiniony, jako osoba posiadająca prawo jazdy, powinien znać przepisy ustawy prawo o ruchu drogowym i stosować się do tych przepisów, czego w niniejszej sprawie nie uczynił. Tego typu wykroczenia, jakie popełnił obwiniony, zdarzają się w obecnych czasach nagminnie. W związku z tym, wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzone za takie wykroczenia powinny odstraszać od ich popełnienia i uświadamiać konieczność wywiązywania się z tego obowiązku. Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił też warunki materialne i finansowe obwinionego, który osiąga dochody w kwocie około 2000 złotych miesięcznie. Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).